

Felsőkrisztina

XVII. évfolyam 2. szám

2014. NAGYBÖJT

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9., telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vásárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 5 és 6 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

dél előtt 9–12, délután 1/25–1/26-ig

Az egyszerűség szellemében

Ferenc pápa egyre jobban tekeri az Egyház hajójának kormányát afelé az evangélium felé, amely bár egyszerű, mégis a legnagyobb örömet tudja adni az ember szívébe. Ez Krisztus evangéliuma. Ez a II. Vatikáni Zsinat szelleme. Ez az, amit újraevangelizálásnak nevezünk. Ezeket együtt szemlélve látjuk, hogy amit a világi sajtó újdonságnak titulál, amit a hagyományos keresztény írók merész lépésekként írnak le, valójában nem csak a kétezer éves evangélium folyton új és merész öröksége, hanem az Isten által a világba teremtett évmilliárdos rend emberi megfogalmazása is. Ez a mi „örök-új” irányunk!

A húsvétra való készülétkben nem feledkezhünk meg az evangéliumról. Nem feledkezhünk meg arról, hogy az örömhír folyton arra biztat minket, hogy ne fukarkodjunk a hirdetésével. Isten szüntelen munkálkodó Lelke szól a szívünk mélyén: „Keljete föl, menjünk innét!” (Jn 14,31) Jézus szavai, melyek az utolsó vacsora termében hangzottak el, arra buzdítanak minket is, hogy pihenésünk nehogy henyéléssé váljon. Kell az Istennel töltött idő, kell az Eucharisztia dinamikájának átfórmáló édessége, de mindezen ajándékok tettekre kell, hogy sarkalljanak! Az Istennel való találkozásban, amely a nagyböjt célja is, örök mozgás van. Akkor is, amikor csak egy csendes szentségimádásban, némán időzünk, a lelkünk alakul át, vagyis az életünk nyer új erőt, új lelkesedést, új irányt, ha kell és új célt. Isten nem a holt betű, hanem az Élető Lélek.

Amikor az újraevangelizálásról beszélünk, akkor

elsősorban önmagunkon át Istenhez indulunk. Ahogy Ferenc pápa figyelmeztet minket az Evangelii gaudium kezdetű buzdításában, a misszió elsődleges célja mi magunk vagyunk. Mert a valódi hitátadás iránya befelé és felfelé van. Nem emberi logika, erőfeszítés, vagy aktivitás eredménye. Isten élete bennünk. Vagyis, csak akkor tudunk igazán terjesztői lenni, ha mi magunk akarunk alakulni. Ha mi magunk indulunk el az evangélium irányába. Arra kér minket a pápa, hogy nyíljunk meg ennek az új

iránynak. Válgjunk végre igazi kereszténnyé!

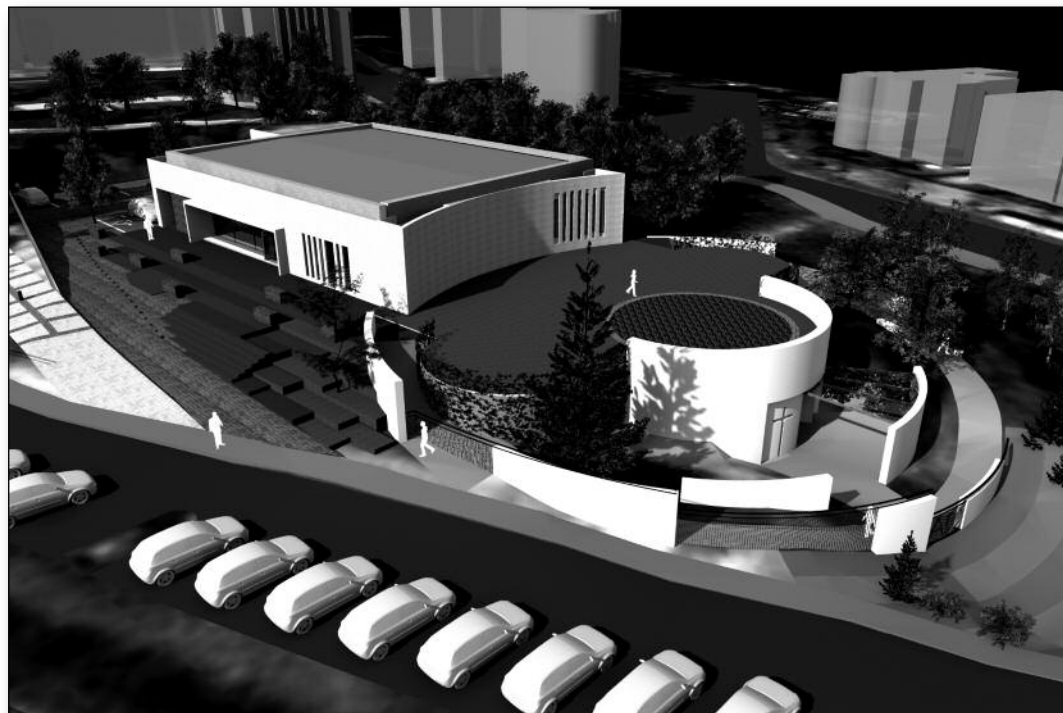
A nagyböjt a gyakorlatozás ideje. Készület az átalakulásra, mely a húsvétban valósul meg. Használjuk fel az időt arra, hogy mindenben Isten felé mozduljunk el. *Nikosz Kazantzakis az Akinek meg kell halnia* című regényében egy pásztorról ír, Manolioszról, aki egy passió előadására készülve átolvassa az evangéliumokat és ezek hatására átalakul az élete. Manoliosz az életén próbálja ki az evangélium szavát. Csupán ezzel az átalakulással az egész falu életét átalakítja. Meghívja tagjait a változásra. A mi kezünkben is ekkora hatalom van. Kezdjük el ma az átalakulást!

„Add, hogy az Egyház minden tagja megértse az idők jeleit, és növekedjen az evangéliumhoz való hűségben. Nyisd meg szívünket a körülöttünk élő emberek iránt, hogy szeretettel megosszuk bánatukat és aggodalmaikat, reményeiket és örömeiket, és utat mutassunk nekik az üdvösségre.”

(VII. B misekánon részlete)

Közösségi házunk lesz!

Tizenhat évvel ezelőtt váratlan lehetőség nyílt meg egyházközségünk előtt. Rövid idő alatt kellett dönteni mind a plébánia vezetőinek, mind a híveknek arról, hogy megpróbáljuk-e visszazerezni azt, ami évtizedek óta elérhetetlennek tűnt, egykori ingatlanunkat és az eleink által elkezdett templom alapfalait. A hívek gyors és nagylelkű adományai, az egyházmegye kamatmentes kölcsöne, sokak odaadó munkája és kitartó imádsága meghozta eredményét: visszavásároltuk a telket, az elkészült egykori altemplomot. Ráadásaként kaptunk hozzá egy lepusztult diszkó épületet. De kanyarodjunk egy kicsit vissza a kezdetekhez!

Az 1930-as években folyamatosan benépesülő hegyvidék hívó közösségének létszáma új plébánia alapítását és templom építését tette szükségessé. Ideiglenes jelleggel 1934-ben épült – a később közösségi háznak szánt – mai templom, majd ezt követte a plébániaépület. 1938-ban vitéz Irsy László építész tervet készített

egy grandiózus templom építésére. A munkálatok 1941-ben nagy lendülettel kezdődtek, de 1943-ban a háború miatt azokat kényszerűen fel kellett függeszteni. Ez idő alatt elkészült az altemplom és a teljes alapozás. A háború után államosított épületrészekre 1969-ben szolgáltatóházat (férfi- és női fodrászat, cukrászda) építettek. Ez a funkció egészen a 80-as évek végéig üzemelt, amikor is két ütemben mulató, illetve diszkó települt az épületbe. 1998-ban néhány nappal Apor Vilmos szobrának felavatása után a diszkó bezárt, ami megnyitotta a már említett visszavásárlás lehetőségét.

2000-ben az eredeti altemplom kipucolása után elkészülhetett az urnatemető I. üteme. Az azóta eltelt 14 év alatt a 946 urnafülke több, mint fele

már elkelt, de jelentős terület áll egy későbbi bővítés rendelkezésére. Az urnatemető bevétele tette lehetővé a vásárlási kölcsön visszafizetését is.

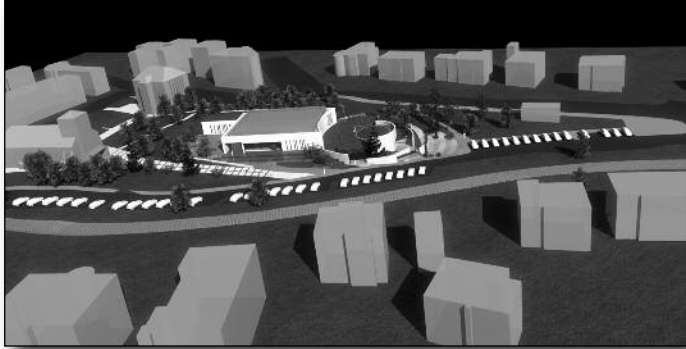
16 évvel ezelőtt azzal az álommal próbáltuk meg a lehetlent, hogy előbb vagy utóbb folytathatjuk az elődeink által elkezdett munkát, felépíthetjük abbamaradt templomunkat. A Jóisten azonban most más helyzet elé állított minket. A meglévő és folyamatosan romló állapotú épületek jelen formájukban nem használhatók, és egyre nagyobb gondot jelentenek.

Az urnatemető környezete csak pusztul, méltatlan helyzetet teremtve szeretteink sírjai fölött. Tovább már nem halogatható a beavatkozás, amire egy pályázati lehetőség és bíboros úrnak a vizitáció alkalmával megerősített támogatása nyit lehetőséget. Sokszínű és növekedő közösségi életünknek térre, terekre van szüksége. A meglévő adottságokat végre ki tudnánk használni, és létrehozhatunk egy olyan többfunkciós közösségi teret, ami a néhányfős kiscsoportos összejövetelektől egy esküvői lakodalmon át a nagyobb létszámú

konferenciák megrendezését is lehetővé teszi. Rendezhetjük az urnatemető külső környezetét, visszaadva a kegyeleti hely méltóságát.

Az urnatemető fölötti, a 60-as években épült íves épületrészek sem

funkcionálisan, sem műszakilag nem alkalmasak egy multifunkcionális közösségi ház befogadására. Ezeket az épületrészeket elbontjuk. Az urnatemető fölötti tér kitisztul, amivel láthatóan is elválaszthatjuk a szakrálist a profántól. Ez a terület kiváló helyszín egy későbbi ütemben megvalósuló szabadtéri keresztúthoz.

A közösségi ház a megmaradó csarnoképület felújításával jön létre. Az épület tereit egybe nyitva, vagy

több variációban akár négy különböző méretű helyiségre osztva számtalan igényt tud kielégíteni. A maximális 230 fős létszámot kényelmesen kiszolgálják a betervezett kiegészítő funkciók (illemhelyiség, öltöző, tea-konyha, iroda, raktár...). A korszerű, gazdaságosan üzemeltethető, helyiségeként szabályozható fűtési-hűtési-szellőztető rendszer mellett árnyékolás-, fény- és

hangtechnika járul hozzá a minél többféle használati igény kielégítéséhez. Fontos szempont az épület és tereinek közvetlen környezet- és kertkapcsolata, ami nyári rendezvények esetén tovább javítja a használhatóságot.

Templomunk kívül-belül megújult, a plébániaépület korszerűsítése és szigetelése elkészült, megkezdődött a kert- és

környezetrendezés. Most úgy tudjuk az utolsó szégyenfoltot eltüntetni, hogy nem csak nagyon hiányzó funkciókat kapunk, hanem új lehetőségek is nyílnak közösségi életünkben. Ez vonatkozik a közös munka összefogó erejére és a megvalósítással megnyíló távlatokra egyaránt.

Apor Vilmos püspök kinyújtott keze 1998-ban megálljt parancsolt, ma cselekvésre biztat, és reményeink szerint már a közeljövőben áldást adhat egy méltó kegyeleti helyre és közösségi életünk új színtereire.

Müller Ferenc

„Hogyha az Úr nem építi a házat,

hasztalan fárad, aki építi azt!”

Jelentős esemény történt egyházközségünk életében Bíboros úr látogatása alkalmával. Bíboros úr engedélyezte, hogy plébániánk felépítse közösségi házát, amelynek alapját több mint tíz éve vásároltuk meg.

Pokorni polgármester úr nemrégiben a kerület rozsdafoltjának nevezte a volt Hully-Gully épületét.

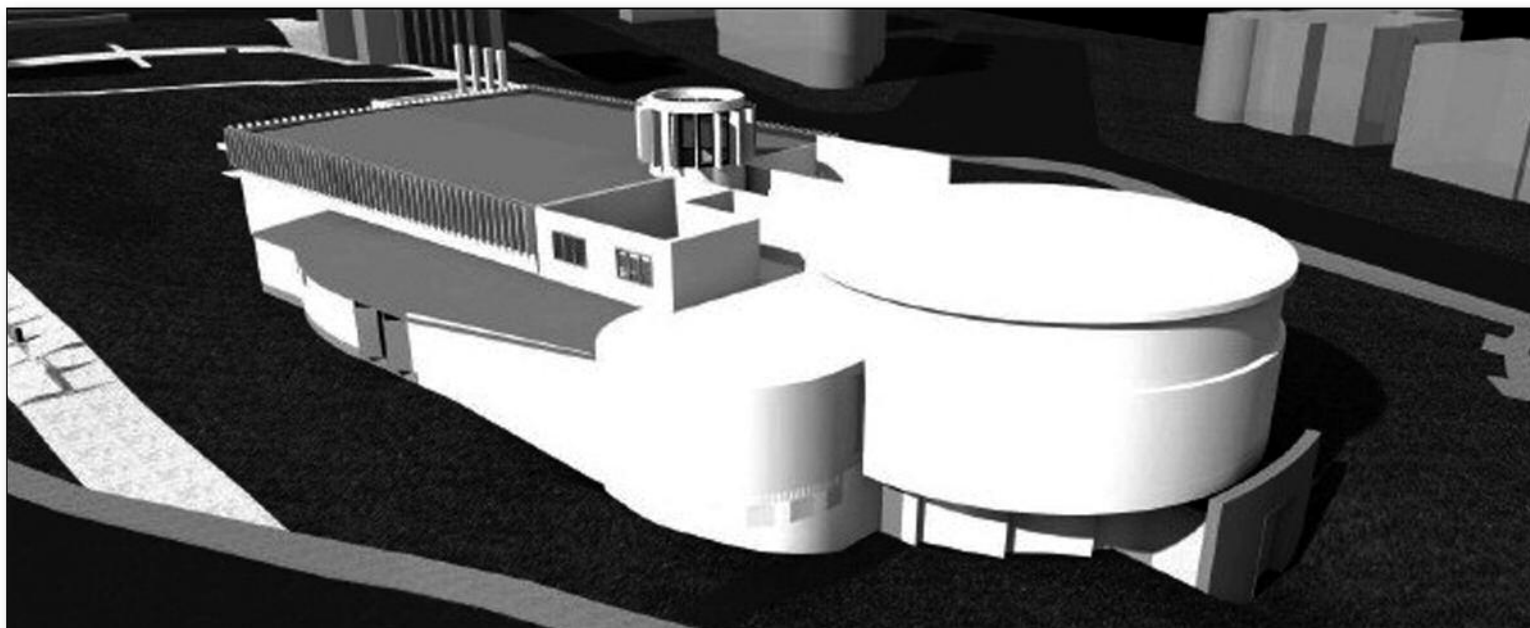
Az elmúlt évtizedben megépítettük urnatemetőnket, teljesen felújítottuk a plébánia épületét, tavaly pedig újjászülött templomunk kívülről-belülről. Új bútorzatot kapott a sekrestye, felújítottuk a 60 éve használt orgonánkat. Mindezt a kedves hívek anyagi segítségével történt, és Isten segítségével.

Azzal a kéréssel fordulok a kedves hívekhez, hogy a következő hónapokban anyagilag is támogassák a közösségi ház felépítését, hozzájárulva a meglévő anyagi alaphoz. Bíboros úr engedélyével minden hónap 2. vasárnapján gyűjtést tarthatunk e nemes célra. Emellett még csekken is lehetséges hozzájárulni az építkezéshez.

„Nagy dobás” előtt állunk, ahogy mondani szokták. Tegyük, segítsük ennek az álomnak a megvalósítását, gondolva gyermekeink, unokáink jövőbeli életére a plébánia közösségében.

Megköszönöm az eddigi hathatós támogatást a kedves híveknek, és bízom ennek folytatásában is.

Györgydeák Márton plébános

Jelenlegi állapot

Az épület a tervezett átalakítások után

*„Ezeket a titkokat egyedül a hit fogja fel, hiszen a hit azoknak a dolgoknak az alapja és valósága,
amelyek meghaladják az emberi értelem erejét.”*

(Szent Maximus hitvalló)

„Amikor embertársadat szereted, megtisztítod szemedet Isten látására.”

(Szent Ágoston)

Krónika

„Korunk egyik aggasztó jelensége, hogy sokan elveszítették a vétek és a bűn iránti érzéket. Ha az ember nem ismeri el többé bűnösségét, nem tudja elfogadni a bűnbocsánatot, nem képes a kiengesztelődésre. Napjaink veszélye az, hogy az ember, Isten elé helyezve magát, önmaga akarja eldönteni, hogy mi a jó és mi a rossz. Az ősi lázadás jelenik meg újra.”

(II János Pál pápa breviáriuma)

Egyházközségünk kiemelkedő eseménye volt az elmúlt időszakban Erdő Péter bíboros úr decemberi vizitációja. A vizitáció mibenlétéről, lényegéről, történetéről már több alkalommal volt szó. Lényeg, hogy a főpásztor személyesen, vagy megbízottja révén áttekinti egy-egy plébánia életét, munkáját. Külön öröm volt számunkra, – ami nem adatott meg minden plébániának –, hogy Bíboros úr maga tudott eljönni hozzánk. A látogatást természetesen gondos, aprólékos előkészítő munka előzte meg. Márton atya a képviselőtestület segítségével több száz kérdésre adott válaszaival előzetesen adott számot a plébánia lelki életéről, gazdálkodásáról, az egyházközség gondjairól, örömeiről, terveiről. A látogatás három napján azután ezeket a kérdéseket részletesen is megbeszélték. Bíboros úr megtekintette a templomot, a plébániát, és személyes beszélgetéseken megismerkedett a plébánia közösségeivel. Ugyanígy ismerkedett meg a bérházas fiatalokkal és bérházas szüleikkel. De sor került betegek látogatására és családlátogatásra is. Elbeszélgetett Márton atyával és Miklós atyával, valamint a plébánia személyzetével. A képviselőtestülettel történt megbeszélésen – elismerve az eddigi fejlesztéseket – támogatta a testület azon tervét, hogy a volt Hully-Gully épületét olyan közösségi házzá alakítsa át, amely alkalmas akár több száz fős rendezvény, akár több kisebb foglalkozás egyidejű megrendezésére. Az átalakítás során végre méltó külsőt kapna az urnatemető is, és hozza kapcsolódóan megépülne egy szabadtéri keresztút is. A tervekről még külön is szólunk. A látogatás csúcspontja a vasárnapi ünnepi szentmise volt, amelyen a Bíboros úr 20 fiatalot bérmált meg.

A 2013. évi számadás elkészítésekor örömmel tapasztalhattuk, hogy a rezsi csökkenések, az enyhe tél és a jobb nyílászárók következtében mintegy 20 %-kal csökkentek a plébánia épületének fenntartási költségei.

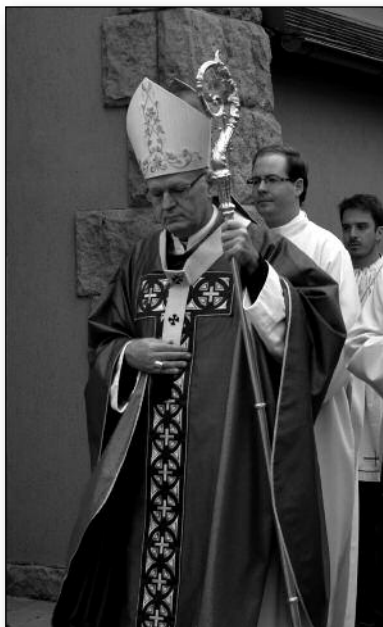
Nagyböjt kezdődik, és a lelki felkészülésünket különböző lelki programok segíthetik. A nagyböjti pénteken keresztutat járunk, amelyet plébániánk közösségei vezetnek. Április 11-én fáklyás keresztút lesz. A szokásos háromnapos lelkigyakorlatot Ullmann Péter premontrei perjel atya tartja, a nagyhetet megelőző héten hétfőtől szerdáig. Minden szombat este a szentmise után zsolozsmát énekelünk. De a szentségimádások, lelki olvasmányok is segíthetnek a húsvéti előkészületben. Áprilisban lesz öt éve, hogy szeretett templomatyánkat, Seidl Fidélt az Úr magához szólította. Őrá emlékezünk, érte, és valamennyi elhunyt képviselőtestületi társunkért imádkozunk április 22-én az esti 6 órás szentmisén.

Az idén is tervezünk nyári plébániai tábor. A szervezéshez segítőt keresünk, akik főleg a programok megszervezésében és levezetésében tudnának segítségünkre lenni. Tóth Zoltán várja a jelentkezőket.

Áprilisban parlamenti választások is lesznek. A keresztény ember kötelessége, hogy hitét megvallja, hitéből fakadó értékeket képviselje, azokért kiálljon!! Helyes döntésünk kialakításához találunk gondolatokat Veres András püspök úrral készített riportból, amely megtalálható a www.martinus.hu/hirek oldalon a szombathelyi egyházmegye/összes híreknél az „Interjú a főpástorral a parlamenti választások kapcsán” című írásból.

„Krisztus, az élő Isten Fia emberként is szól az emberekhez: beszél élete, embersége, igazság iránti hűsége és mindeneket átölelő szeretete. Beszél keresztihalála, fájdalmának és magányának mérhetetlen nagysága is. Az Egyház pedig állandóan emlékezik keresztihaláláról és föltámadásáról, s éppen az a megemlékezés jelenti mindennapi életének lényegét.”

(II János Pál pápa breviáriuma)

Vizitáció... látogatás

A vizitáció szó egyfajta szemlét jelent. Sokak fejében ezért talán az jelenik meg, hogy ez egyfajta ellenőrzés. Persze, a bíboros látogatásának van javító célzata is. Milyen volt papként megélni ezt a látogatást?

Az előkészületek nem voltak könnyűek. Több száz kérdésre kellett felelni,

elő kellett készíteni és összerendezni a papírokat, adatokat, stb. Az ősegyház megnyilatkozásaiban gyakran olvashatjuk, hogy mekkora kegynek tartották, ha Krisztus papjai közül érkezett meg valaki a közösséghez. Hasonló lelkesedéssel vártam ezt a találkozást. Nagy élmény találkozni az apostolok utódával. Nem, elsőre nem a személy számít ebben az esetben. A tisztség az Egyházban nem egy üres tekintélyt takar. Súlya van. Krisztus kötötte így össze az Egyház tagjait. Külön öröm, ha a tisztséget egy olyan valaki bírja, aki személyében is tiszteletet és megbecsülést érdemel.

Az első nap Süllei László atya érkezett. Pár ember csalódásként élte meg: „miért nem személyesen...” László atya személyes küldötte volt a prímás úrnak. A küldött küldötte. De benne is Isten volt köztünk. László atya szeretettel és szinte embert próbáló türelemmel hallgatta meg az egymást követő csoportokat, látogatta meg a betegeket és nézte végig a hivatali dokumentumokat. Ilyen terhek közt is emberségesen, mosolyogva, nyitottan volt jelen köztünk. Példa ez számunkra is. A nap végén még a Punctum Saliens közösséget is meglátogatta, majd saját plébániáján folytatódott a napja, az ottani feladataival, az ottani közösséggel.

Második nap már Erdő Péter bíboros atya érkezett meg. Személyes beszélgetések, érdeklődő, atyai jelenlét. Nyoma nem volt a számonkérésnek. Igen, egy jó pásztor nem azért kíváncsi a nyáj gyengéire, hogy számon kérjen, hanem azért, hogy tudja: ha veszély jön, mire kell figyelni, kit kell óvni. Addig pedig, miben lehetne, kellene erősödni.

Vasárnap a bérmálás szentségének kiszolgáltatása volt a lényeg. Megerősítés, új elkötelezett életek. A Szentlélek átformáló ereje, amit az apostolok utódai hívhatnak le ránk. A liturgiában megvalósult a közösségünk lényege.

Visszatekintve nagy élmény volt. Civilekkel beszélgettem, és többen rögtön a munkahelyi főnökük látogatását vették példának. Irigykedtek ránk. Nálunk nem a teljesítmény, hanem a törekvés a fontos!

Jó volt látni a plébániánk erősségeit. Az embereket, akik az Istennel való kapcsolatukból és nem kevés áldozatból viszik, segítik, mozgatják a plébániát. Életet visznek a közösségbe, vagyis Krisztus művét folytatják: Őt adják át, saját személyükben mindenkinek. Isten óvja főpásztorunkat és a rábízott nyáját!

Segítse a pásztorokat, hogy gondosan teljesítsék hivatásukat, és a bárányokat, hogy ne csatangoljanak el más hangok hazugságainak engedve!

És a lényeg:

Maradjon meg bennünk mindig Isten jelenléte!

Molnár Miklós atya

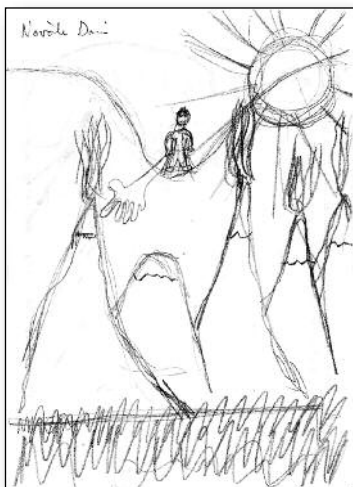
Erdő Péter bíboros úr plébániai látogatása alkalmával a hitoktatókkal és velünk, a Babaklub vezetőivel is találkozott. Közvetlen hangon érdeklődött a foglalkozások menetéről, a résztvevők létszámáról. A hitoktatókkal főként arról folytatott eszmecsere, milyen változások várhatók a plébániai hitoktatás terén az iskolai hit- és erkölcsoktatás általánossá válásával. Bíboros úr szerint az anyagi lehetőség adott az évfolyamonkénti heti két (egy iskolai és egy plébániai) hittanóra tartására, kérdés azonban, hogy a gyermekek sűrű elfoglaltsága lehetővé teszi-e a mindkettőn való részvételt. Mindannyian úgy érezzük, Bíboros úr elégedetten nyugtázta a plébániánkon folyó munkát. Jóleső érzéssel gondolunk vissza a találkozásra.

**Vörös Attiláné
Takács Gabriella
Babaklub vezetők**

Székelly János püspök órát tartott a Tamásis hittanosoknak

Márton atya segítségével hivatalos formát is adtunk a meghívásnak, és egy csodás találkozóra került sor az ötödik osztályos hittankönyvet író János atya és a könyvből az iskolai hit- és erkölcs tantanuló gyermekek között. Két osztályfőnök és sok lelkes „kishittanos” egészítette ki az érdeklődőket.

Novák Dani 144.Zsoltár

rendkívül színesek, egyediek és kedvesek voltak, az ajándékozás örömet sugározták. A versmondás „főszereplői” nyugodt határozottsággal irányították a csapatot, a „kicsik” pedig ebbe is, és az imádságba is olyan egészséges, gyermeki egyszerűséggel kapcsolódtak be, mintha

A püspöki látogatással az Egyház testközelbe került egy állami iskolával. János atya kedves és közvetlen személyisége hatott: több tanár is köszöntötte őt a folyosón, kifejezve, mennyire örülnek látogatásának, sőt volt, aki lelkesen bemutatkozott neki, arra kérve őt, hogy jöjjön el máskor is!

Gyerekeinkkel Mécs László versével készültünk az alkalomra, és a hittankönyvhöz kapcsolódó rajzokkal, írásokkal. Rajzaik

többször gyakoroltunk volna velük.

Püspök atya szívhez szóló elmélkedése, ragyogó történetei mindannyiunkra hatással voltak, a gyerekek megható odaadással figyeltek, őszinte, természetes gondolatokkal válaszoltak. Beszélgetés közben megkérdezte a válaszadók nevét, és a következő megszólalásnál már mindenkit a nevével szólított.

Gitárját magával hozta egy csomó énekes könyvvel együtt, és közös éneklés után megdicsérte egyik kis-scholásunkat: milyen szépen és hangosan énekelt, örömet okozva ezzel számára.

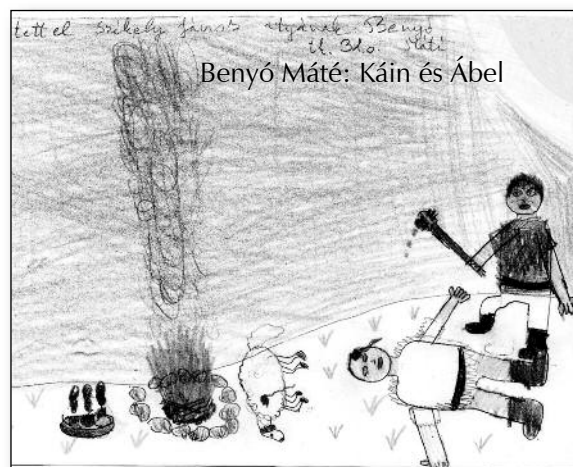
Szép tekintetű, tiszta arcú gyerekeknek mondta hallgatóit.

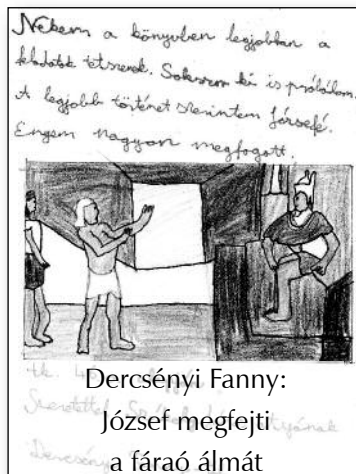
Földes Ákos: Kumráni korsó

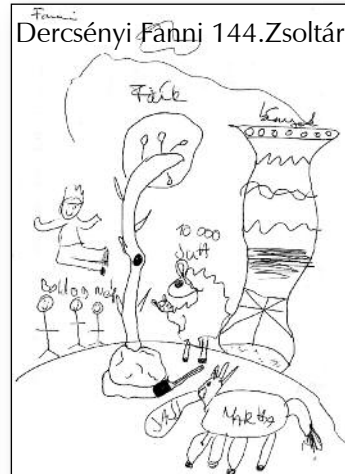
Piukovics Anna:
Kígyóistenség a vándorlás idejéből

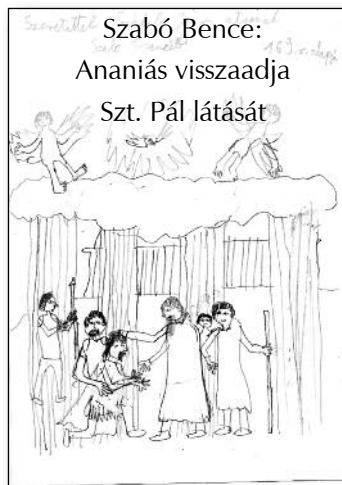
Benyó Máté: Káin és Ábel

Dercsényi Fanni:
József megfejt
a fáraó álmát

Dercsényi Fanni 144.Zsoltár

Szabó Bence:
Ananiás visszaadja
Szt. Pál látását

Az igazgatónővel is megismerkedett, elbeszélgettek, érdeklődött az iskoláról. Elmenőben megköszönte, hogy elhívtuk!

Uram, köszönjük Noked, hogy meghívsz minket közösségedhez, és csodás pásztorokat, emberhalászokat adsz nekünk!

Oláh Enikő
hitoktató

Ma közel jött az Isten

Rendhagyó lelkinapra hívtuk az elsőáldozásra készülő családokat március 1-jén, szombaton. A hagyományos lelkigyakorlatokon általában előadások hangzanak el, és azt egyéni elmélkedések vagy csoportos megbeszélések követik. Ha pedig együtt érkeznek a felnőttek és a gyerekek, akkor minden bizonnyal külön terelik őket, hogy ki-ki az életkorának megfelelő foglalkozáson töltsen a napot.

Örömkre a családok többsége elfogadta a meghívást, a múlt szombati, napsütéses, tavaszi időnél pedig nem is kívánhattunk volna szebbet.

Úgy szól egy mondás, hogy a lelkigyakorlatot mindenki magának tartja a Szentlélek vezetésével. Ehhez próbáltunk igazodni mi is. A lelkinap témája a Mi Atyánk imádság volt, melyet a benne foglalt kérésekre bontottunk, és minden egyes kérésről a templomkert és a plébánia más-más helyszínein vagy éppen a templomban lehetett elgondolkodni, beszélgetni, illetve adott feladatokat elvégezni, amikben a gyerekek is részt tudtak venni. A családokat egy füzet segítette néhány gondolatébresztő mondattal az imádság kéréseiről. Minden család egyidőben, de külön-külön járhatta végig az utat, annyi időt töltve egy helyszínen, amennyit a szívük igényelt. A kerti és az épületeken belüli utak is a nehézségeinket, fájdalmainkat jelképező kövekkel és az örömeinket jelző mécsesekkel voltak kirakva. A kövekből végül a templom falán lévő missziós kereszthez lehetett vinni, letéve ezzel Jézus elé mindazt, ami teherként nehezedik ránk.

A zárókörben, ahol mindenki azt mondhatta el, milyen kincset visz haza a napról, sokan úgy fogalmaztak, milyen jó volt a nagyobb közösségben együtt lenni a családnak, közösen gondolkodni Jézus szavairól, együtt imádkozni. A nap lelkületét, bensőségességét legjobban talán az egyik kisfiú szavai mondják el:

„Azt viszem haza, hogy ma közel jött az Isten.”

A lelkinapot agapé zárta, lehetőséget teremtve az ismerkedésre és a kötetlen beszélgetésre is.

Lukách Krisztina

Ugyanerről az egyik kedves résztvevő élményei:

Elsőáldozásra készülő lelkಿನapja 2014-ben

A gyerekek szüleikkel vagy nagyszüleikkel érkeztek. Minden család kapott egy füzetet, aminek segítségével a Mi Atyánk egy-egy részletéhez kapcsolódó állomásokon kellett végighaladni. Nekem az az állomás tetszett legjobban, ahol összecsoportozott köteleket kellett kibogozni, ahogy Isten segít nekünk kicsomózni, amit a gonosz összekuszált az életünkben. Utána bementünk és elmondtuk egymásnak, hogy ki mit köszön meg a Jóistennek. Közösen ebédeltünk szendvicset és süteményt. A végén a felnőttek beszélgettek, a gyerekek pedig Ipi-apacsot játszottak.

Luca

Plébániai Tábor 2014!

Az elmúlt hetekben, hónapokban nagyon sokan kérdezték, hogy lesz-e idén táborunk? Megyünk-e együtt nyaralni? Hogyan tervezzük a nyarat, mert a plébániai táborba mindenképpen szeretnénk elmenni!

Örömmel értesíték minden érdeklődőt (korábbi táborozót, fiatal családot, ministránst, hittanost, énekarost, gitárost, cserkész és természetesen az idősebbeket is), hogy sikerült lefoglalni a bükkszéki táborhelyet. Ugyanazt a csodálatos domboldalt, ahol 2012-ben voltunk!

Az idei tábor időpontja: július 2–6-ig (szerda délutántól vasárnap délig, 4 éjszaka)

A táborhely a szokásos egyszerű faházakból áll, melyekhez közös zuhanyozó illetve mosdó tartozik. Az idősebbeket a kőházakban lévő szobákban helyezük majd el.

Teljes ellátást kértem (reggeli – ebéd – vacsora), közös étkezéssel. Tavaly megnyílt a bükkszéki felújított strandfürdő. Remélem, ki tudjuk majd próbálni! A jelentkezések alapján különbuszt is szervezünk majd azok számára, akik előzetesen ezt kérik.

Tavalyelőtt több mint 110-en voltunk. A legfiatalabb fél éves, a legidősebb táborozó 78 éves volt, így azt gondolom, hogy részvételi korhatár nincs. Szeretném, ha minél többen jönnének idén is a plébániai táborba!

A jelentkezésről, az áráról, az előlegről, illetve a további részletekről külön tervezünk majd tájékoztatást adni.

A programok szervezése kapcsán már most várom segítők jelentkezését! Akinek bármi ötlete van (kirándulás helyszín a közelben, vendég előadó, gyerek program, vetítés, sportverseny, beszélgetés, tábortűz, borkóstolás stb.), amit a táborban meg tudunk valósítani kérem, hogy keressen meg!

Tóth Zoltán

06 20/9365-046

ftabor2014@gmail.com

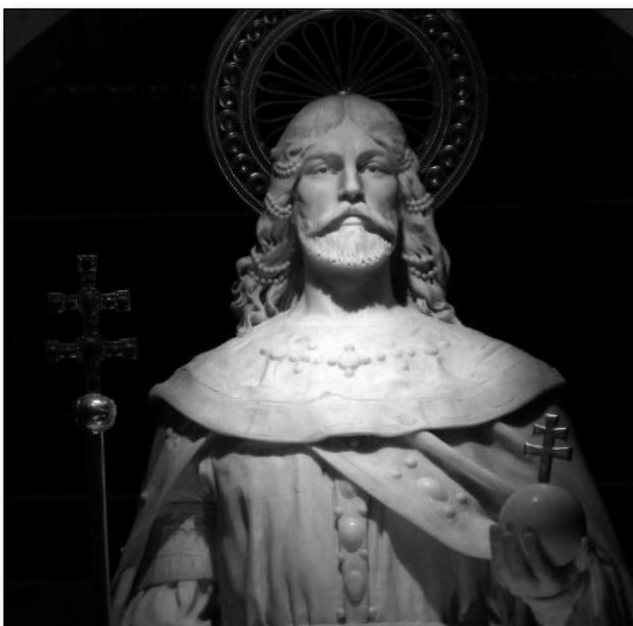
Mi jártunk ott, ahol a harangok laknak, és hirdetik Isten dicsőségét.

2013. november és 2014. január

Úti beszámolóunk első része 2013. novemberének egyik szombatján Miklós atya és régi ismerősünk - Hollai Antal atya egykori albertyfalvai ministránsa - Fejes Csaba atya szervezésében a Budai Várban tett délelőtti sétát eleveníti fel. A Várban lévő rengeteg látnivaló közül a Mátyás-templom tornyai hívogattak a leginkább. A templom sok éves rekonstrukció, restaurálás után eddig általunk még nem látott pompájában várja az odalátogatókat, híveket, érdeklődőket, turistákat.

A Mátyás-templom nemcsak monumentális építményként figyelemreméltó, hanem a benne rejlő évszázadok emlékeit őrző számos kápolna, zeg-zug, és tárgy külön-külön is lenyűgöző élményt nyújt, így minden egyes részletéről külön művészettörténeti tanulmány írható. A templom ólom üveglakai csodálatosak, részletes kidolgozással szentjeink és Szűz Mária

életének meghatározó eseményeit ábrázolják. A karzaton lévő múzeumi vitrinek bepillantást engednek a felújítás menetébe, és ennek során fellelt „kincsecskék” történetébe. A máltai kápolna érdekes címer pajzsai, és történelmi családjai mementóként köszönnek vissza. A királysírok, emlékek és kegytárgyak, freskók, történetek a falon minden egyes részletes, ábrázolása ámulatba ejtő. A templom „szokásos turista” látványosságán kívül volt szerencsénk lemenni az altemplomba is, és rövid ima erejéig a hely szelleme előtt tisztelni.

Az „ismerkedésünk” végén már csak egy látványosság maradt, ami nem kis - főként szervezési - kihívást jelentett. Irány a nagy közönség előtt lezárt terület, a Torony.

Meglepő módon - a legkisebektől az idősebb korosztályig - a többszöri figyelmeztetés ellenére nagyon sokan vállalkoztak a meghódítására, félretéve fáradságot és tériszonyt. Az első lépéseknél még optimistán számoltuk a csigalépcső fokait, tizen -huszon -harminc. A torony közepe felé haladva inkább a futósporthoz ismert légzésre, ütemre figyeltük. A lépcsőfokok egymás után sorjáztak. A megtett „szinteket” csak a kis lőrészterű ablakok jelezték, ám mivel tisztában voltunk a helyzetünk kivételes jellegével, töretlen kedvvel haladunk a harangok és a torony legfelső szintje felé.

Menet közben a harangterem lenyűgöző látványa tárult elénk két szinten. Az alsó szinten a Szt. Károly-harang (3200 Kg), a XII. Piusz-harang (1900 Kg), II. János Pál pápa-harang (1500 Kg), a Szentháromság-harang (800 Kg) és a Szt. Margit-harang (110 Kg), míg a

felső szinten a Krisztus-harang (4500 Kg) várt bennünket, szerencsére csendben.

Ezek után jött a torony „alsó” erkélye, a zsolnai cserépbe öltöztetett tetőszerkezet, valamint a mesterien kidolgozott tornyocskák és vízköpők gyönyörű látványával, amely a járda szintjén elhaladó ember szeme számára rejteve marad. Ezután következett a „csúcstámadás” eufórikus hangulatban, melyet a templom tetejéről nyíló budapesti panoráma koronázott meg.

Beszámolónk második része a 2014-es év első „ISMERD MEG” programja során bebarangolt budapesti Szent István Bazilikában tett sétát mutatja be. A bazilika helyén, (annak 1851-ben kezdődött építését megelőzően) a Szent Lipót plébániatemplom állt, ezt is neki szentelték volna, azonban az akkori plébános javaslatára végül az államalapító, szent királyunk nevét viseli. Idegenvezetőnk segítségével rengeteg érdekes részletet megtudhattunk városunk legnagyobb katolikus templomáról: többek között az üveg mozaikos képek, a szobrok születésének, az itt lakó 6 harang kalandos hazatérésének, valamint a szent Jobb, azaz Szent István királyunk kézereklyéjének történetét.

Budapest egyik leglátogatottabb épületét nem csak belülről nézhettük végig, szoborról szoborra, képről képre járva, hanem ismét lehetőségünk nyílt a város fölé

emelkedni (akár lifttel!), amely ismét a kirándulásunk fénypontja volt. Aki a sportos megoldást választotta az a kupola tetejéhez vezető utat kőből faragott, majd kovácsoltvas csigalépcsőn tehette meg. Az út felénél rejtőzködő kincstár pihenőnek számított. Szusszanás a testnek, pihenés a léleknek. A belváros szíve felett a főkupola teraszáról varázslatos körpanoráma tárult elénk. A belvárosi házak felülről, madártávlatból újabb arcukat mutatták meg nekünk: nemcsak a keskeny utcák, öreg bérházak omladozó vakolatai, hanem a nyüzsgő élet dinamizmusa tárult elénk.

Igaz, a Bazilika kialakítása miatt most nem keresztezte utunkat egyik harangtorony sem, így az ország legnagyobb 9250 Kg tömegű Szent Istvánnak szentelt harangját nem láthattuk.

Köszönjük, hogy a plébánia aprajával és nagyjával együtt városunk kincsei közül ismét újabb gyöngyszemeket ismerhettünk meg közelebbről!

Takács-Váry család

Örömünk

Karitás csoportunkhoz a közelmúltban olyan kérés érkezett, tudna-e valaki rendszeresen felolvasni neki, mert szeme oly mértékben megromlott, hogy az olvasás már nagyítóval is igen nehezen megy. Mivel a csoport tagjai igen túlterheltek, felvettük a kapcsolatot a Mártonhegyi úti iskolával, vállalnák-e diákok ezt az igen sok figyelmet, szeretetet igénylő feladatot.

Kérésünk alapja az Oktatási Tárca határozata, miszerint minden tanulónak az érettségig 50 óra szociális munkát kell végezni. Tudomásunk szerint a Tamási Áron Kéttanulmányú iskolában ezt a gyerekek is, a feladatot szervező Budáné Teri néni, német szakos tanárnő is igen komolyan veszi. Örömünkre ezt a felkérést is lelkesen fogadták.

Teri néni beszámolt arról, hogy az első kedves hölgy, akit ilyen céllal látogattak meg, nyugdíjas tanárnő volt, aki korát meghazudtoló erőben fogadta őket, csak korlátozott látása miatt szorul segítségre. A fiatalok szívesen látogatják a nyugdíjas pedagógust, örülnek, hogy felolvasásukal, beszélgetésükkel vidám, derűs perceket szerezhetnek valakinek és egyidőben saját látókörük is bővül. A továbbiakban is szívesen vállalnak ilyen feladatot.

A karitás munkatársaként én is meglátogattam Juditot, hogy visszajelzést kapjunk, miként vélekedik a gyerekek segítségéről. Ottjártamkor egy pár szóval bemutatkozott és méltatta, értékelte azt az önzetlen cselekedetet és szeretetet, amivel elhalmozták. Judit a beszélgetés közben bemutatta hosszú, nehéz, küzdelmes élete főbb eseményeit, emlékezett a régi idők üldöztetéseire, a nehéz gyermeknevelés időszakára és hálásan fogadta felolvasásomat a „Vigasztaló imák” könyvből, majd az „Isten ígéreteinek kincsestárából”, ami lelki vigaszt, megnyugvást nyújtott neki. Bölcsen megjegyezte, hogy milyen hasznos és figyelmes rendelkezés az, ami a felnövekvő ifjúság lelki nevelésével hozzájárul az önzetlen, másokra is figyelő ember formálásához.

Reméljük, hogy a fiatalok segítségével egyre több idősracra csalhatunk mosolyt és örömet az elkövetkező időben. Szeretettel várom azok jelentkezését a 06/ 20 / 770 35 62, / 20 / 770 35 61 telefonszámokon, vagy a sekrestyében leadott névvel, telefonszámmal, akik ilyen típusú segítséget kérnek vagy szívesen vállalnak felolvasást

Várkonyi Dalma
a karitás csoport legújabb tagja.

Zarándoklat

Ráckeve – Máriabesnyő

2014. május 31-én, szombaton

Zarándoklatunk első állomása Ráckeve, ahol a város egyik legjelentősebb műemlék együttesét, a Szerb Portát tekintjük meg (Nagyboldogasszony – szerb ortodox templom, harangtorony, paplak és a kőfal), és ismerkedünk meg történetével, értékeivel.

Ezt követően testvértemplomunkat, a római katolikus Keresztelő Szent János-templomot keressük fel, majd városnézésre is jut idő. Ebéddel fejezzük be a városbeli programunkat.

A gödöllői Kastélyparkban tartott rövid megálló után érkezünk Máriabesnyőre, a délutánt a kegyhelyen töltjük. A bazilikában veszünk részt a májusi litánián és az esti 6 órai szentmisén.

A zarándoklat összköltsége 2500 HUF/fő + ebéd.

A jelentkezés időpontját hirdetni fogjuk.

Szeretettel hívjuk és várjuk mindazokat, akik már korábban is részt vettek zarándoklatainkon, és azokat is, akik most jönnek először velünk.

Szkóla farsang

Hittanos farsang

„A bábákat a közösség választja...”

avagy

A főpásztori vizitáció történelmi perspektívában

Az egyházlátogatás a katolikus egyház legősibb intézménye, amelyre már Pál apostol leveleiben is találunk utalást. A legelső ismert adat egy 8. századi zsinatról való, ahol elrendelték, hogy „minden püspök évente látogassa végig plébániáit, azaz egyházmegyéjét”. Nálunk e kötelezettség különösen az 1700-as években kapott igen nagy fontosságot, mikor a korábbi török hódoltság következményeként meggritkult, s nagyobbrészt protestánssá váló lakosság közt kellett a meglehetősen nagy kiterjedésű (egészen Tápéig lenyúló) váci egyházmegyét magába foglaló Alföldön a tridenti zsinat tanítása szellemében eljárni. Az így keletkezett jegyzőkönyvek az egyháztörténet elsőrangú forrásai, méghozzá nemcsak a katolikus, de a protestáns egyházak számára is. II. József 1781. évi türelmi rendeletéig ugyanis a katolikus hatóságok éppúgy vizitálták a protestáns templomokat és lelkészeket, mint a katolikusokat. E jelentéseket kezdetben egyenesen Rómába terjesztették fel, hogy tájékoztatást adjanak a tridenti reformok végrehajtásáról. A vizitációkat már akkor sem mindig személyesen a megyéspüspök végezte, hanem többnyire az általános helynök vagy a főesperes (ilyen volt pl. az az eset, mikor 1719-ben Althann Mihály Frigyes megyéspüspököt a szentszék bíborossá nevezte ki, majd a király követeként a római kúriához kapott megbízást és Szicília alkirályaként Nápolyba költözött). A vizitációra előzetesen megküldött kérdések ekkor a lényegyet illetően

azonosak voltak a maiakkal: a templom-plébánia helyzete, lélekszáma, felszereltsége, leltára, jövedelme, birtokai stb., de a kornak megfelelően volt köztük több, mára már megváltozott jelentőségű (ill. aktualitását vesztett) adat. 1754-ben pl. a 20 kérdés közt még a remeték meglétére és a nem-katolikusokra vonatkozó adatokra (számuk, saját temetőjük, stb.) is rákérdeztek. A vizitáció akkoriban egyébként hatalmas lelki és szervezési előkészülettel járt: előzőleg napon-ta kötelező könyörgést mondtak a szentmiséken, megmagyarázva a híveknek a püspöklátogatás jelentőségét, s legtöbbször ennek keretében folyt a bémálásra való felkészítés is. Gyakori volt, hogy az egy-egy főesperesi székhelyre kiutazott főpásztor fényes vacsorát adott, ahol az érintett város és megye előkelőségei (katonai vezetők, bíró, alispán stb.), az érseki birtokok igazgatásában résztvevő személyek (tisztartók, számadók stb.), illetve a következő nap meglátogatandó plébániák lelkészei is megjelentek. Egy ilyen vacsorán tehát harminc-negyven fő vett részt, akiknek szórakoztatására általában hetente egyszer muzsikásokat is meghívott a főpásztor.

Az 1811-ben Budaörsön tartott vizitáció jegyzőkönyve elégedetten állapítja meg, hogy a plébános „Példamutató életet folytat mások épülésére. Bokáig érő ruhát (talárt) visel, hajviselete illendő, bajusza nincs, nem dohányzik, fegyvere nincs. A plébániához tartozók között nincsenek eretnekek, nyilvános

bűnözők, méregkeverők, jövendőmondók, uzsorások, vadházasok, paráznák, káromkodók, hamisan esküvők, kiközösítettek, nyilvános ünneprontók, de vendégségeken, lakomákon Szent Mihály napja és Szent György napja közötti időben néhány ifjú böjt idején húst eszik, és miközben szinte az egész éjszakát a kocsmában tölti, az istentiszteletre a következő vasárnap kábultan megy, vagy egyáltalán el sem megy.” Még egy, a korra jellemző megállapítás: „A bábákat a közösség választja, kitaníttatja, hogy mihelyt felesküdnék, ha szükséges, keresztelhessenek is. A sírásó, aki a nagy temetésnél 30 dénárt, a kicsinél 15 dénárt kap, a templomot övező temetőben ás sírt, de a templom alapját meg nem közelítheti.”

Az 1933-ban és 1940-ben – Serédi Jusztinián hercegprímás (1927–1945) idején – született egyházlátogatási jegyzőkönyvből azt is megtudhatjuk, hogy e faluból kb. „150 szolgálólány távozott Belgiumba, ahova szükség küldte őket. Az elmenni készülők a Kongregációs külföldi iroda társaságánál jelentkeznek és az Belgiumban gondoskodik róluk. Az otthonmaradt szegények mindnyájan a kegyes intézmények, de különösen a Szent Vince Társaság segítségét élvezik. A vásár- és ünnepnap munkaszünetet a faluban általában betartják, de barackéréskor és szüretkor sokan elmaradnak a templomból, főleg akinek nincs saját szekere. Máskor viszont szorgalmasan látogatják, és a szent beszédeket még az egyházon kívül is hallgatják.”

Végül álljon itt egy mai aktualitással is bíró jegyzőkönyvi rész: „Fenyegeti-e veszély a tisztas erkölcsöt és a hitet könyvekből, gonosz írásokból? Milyen gondot fordítanak a katolikus írások terjesztésére? Vannak-e a családokban, lakásokban az egyházzal nyíltan ellenkező levelek, vagy veszedelmes lapok is? Milyen különleges katolikus lapokat olvasnak a hívek? A gonosz írásoktól igyekeznek a híveket elijeszteni? Minden módon?” A válasz: „A könyvek részéről nem fenyegeti veszély az erkölcsöt, mert nem ismerik a nyelvet és pénz sincs könyvre. Olykor olvasnak nem katolikus folyóiratokat. Buzdítják a katolikus írások olvasására. Különösen kedvelik a *Sonntagsblatt*, *Die Stadt Gottes*, *Franzenzeitung* stb. újságokat.”

Remélhetjük, hogy akik a most született vizitációs jelentéseket majd 50-100 év múlva olvassák, sok-sok pozitívumot fognak találni a mi egyházunk községünk hitéletében is.

Szende Ákos

Pilinszky Pont és haza

*Az ördög limonádét hörpöl.
Akik bort, csupán szerencsétlenek.
A nyomorultak arca elmosódik,
az ördögé mind fényesebb, mind
rajzosabb.*

*Övé a pont és minden egyenes,
mindaz, ami áttekinthető.
Az igazak homályban kóborolnak,
de épp ezért egyedül ők,
az elveszettek találnak haza.*

Hittel és szeretettel ragaszkodjatok Krisztushoz!

Törekedjetez arra, hogy gyakran összegyűljetez, és hálás szívvel magasztaljátok Istent! Ha ugyanis gyakran jöttök össze egy helyen, akkor ott meginog a sátán hatalma, és a ti hitben való egyetértésetek meggátolja azt a lelki romlást, amellyel ő fenyeget benneteket. Nincs nagyobb dolog a békénél, amellyel megszűnik minden háborúskodás az égiek és földiek között.

Ha majd tökéletes lesz hitetek és szeretetetek Jézus Krisztusban, nem lesz titok előttetek, hogy mi az élet kezdete és beteljesedése; kezdete a hit, beteljesedése a szeretet. Ahol ezek ketten összetalálkoznak, ott van az Isten; minden más pedig, ami az igaz élethez kell, ezeknek a velejárója. Aki hite szerint él, nem vétkezik, akinek szeretete van, nem gyűlölködik. Gyümölcseről lehet a fát felismerni (Mt 12, 33); hasonlóképpen tetteikből lehet megismerni azokat is, akik Krisztus követőinek vallják magukat. Mert most már nem arra van szükség, hogy hitvallást tegyünk, hanem hogy életünk végéig megmaradjunk a hit erejében.

Jobb csendben lenni, de keresztényként lenni, mint arról beszélni, de nem az lenni. Jó dolog tanítani, ha valaki meg is teszi azt, amit tanít. Egy a Tanítónk, Ő szolt, és úgy is lett (Zsolt 32, 9) –, de amit csendben tett, az is méltó az Atyához. Aki Jézus igéjét birtokolja, az megérti az ő hallgatását is. Így lesz tökéletes az, aki felismeri Jézust szavaiban, cselekedeteiben és hallgatásában is. Isten előtt semmi sem marad rejtve, még titkaink is nyilvánvalóak előtte.

Úgy tegyünk hát mindent, hogy Isten lakozik bennünk; az ő templomai vagyunk, és ő a bennünk lakozó Isten, aki jelen van, és meg is mutatkozik nekünk, ha igazán szeretjük őt.

Ne ámítsátok magatokat, testvéreim. Akik feldúlják a családi életet, nem lesznek részesei az Isten országának (vö. 1 Kor 6, 9-10). Ha pedig azokat, akik testileg követték el ezt a vétkezt, már halállal büntették, akkor mennyivel inkább méltó erre az, aki hamis tanításával megrontja azt az isteni hitet, amelyért Jézus Krisztust keresztre feszítették? Az ilyen beszennyezetté válik, és kiothatatlan tűzbe kerül; de ugyanúgy az is, aki hallgat rá.

Azért kapott az Úr kenetet a fejére, hogy Egyházába lehelje a romolhatatlanságot. Óvakodjatok e világ fejedelme romlást árasztó tanításának kenetétől, hogy el ne térítsen benneteket kitűzött életutatóktól! Miért nem vagyunk hát mindnyájan okosak, hiszen megkaptuk Jézus Krisztust, Isten igaz ismeretét? Miért vesznenk el oktanul, nem ismerve fel az adományt, amelyet valóban az Úr adott?

Az én engesztelésezt a kereszt szeretete, amely a nem hívők számára botrány, nekünk azonban üdvösség és örök élet.

Antiochiai Szent Ignác (Szíria, 50 körül +Róma, 110--115 között) püspök és vértanúnak az efezusiakhoz írt leveléből (Nn. 13 – 18, 1: Funk 1, 183-187)

Wass Albert: Előhang

Volt egyszer egy ember, az ő háza udvarán oszlopot épített az ő Istenének.

De az oszlopot nem márványból faragta, nem kőből építette, hanem ezer meg ezer apró csillámló homokszemcséből, és a homokszemcséket köddel kötötte össze.

És az emberek, akik arra járva látták, nevettek rajta és azt mondták: bolond.

De az oszlop csak épült, egyre épült, mert az ember hitt a szívében építette az ő Istenének.

És amikor az oszlop készen állott, az emberek még mindig nevettek és azt mondták: majd a legelső szél összedönti.

És jött az első szél: és nem döntötte össze.

És jött a második szél: és az sem döntötte össze.

És akárhány szél jött, egyik sem döntötte össze, hanem mindegyik szépen kikerülte az oszlopot, amely hittal épült.

És az emberek, akik ezt látták, csodálkozva összesúgtak és azt mondták: varázsló. És egy napon berohantak az udvarára, és ledöntötték az ő oszlopát.

És az ember nem szitkozódott és nem sírt, hanem kiment megint az ő udvarára és hittal a szívében kezdett új oszlopot építeni az ő Istenének.

És az oszlopot most sem faragta márványból, sem nem építette kőből, hanem megint sok-sok apró homokszemcséből, és a homokszemcséket köddel kötötte össze.

Nagyböjti gitáros ábitat

április 6-án, vasárnap, az este 7 órai szentmise után

Fáklyás keresztútra hívjuk a kedves testvéreket

2014. április 11-én, pénteken este
Részleteket később hirdetünk.

Anyakönyv

2013. december – 2014. február

Az Egyház új tagjai:

Kiácz Enikő Borbála
Pataki Bonifác
Vedres Éva Viktória
Arapovics Emma Magdolna

Házasságot kötöttek:

Rezsдовics Kata -
Gerencsér Erasmus Antal

Akiktől búcsúzunk:

Dr. Nagy Lajosné (92)
Toncz Tiborné (96)
Hamdi Zoltánné (89)
Kékesi Ferencné (75)
Szegeginé Borsodi Zsuzsanna (56)
Dr. Tóth István György (85)
Székely Tibor (78)
Petrikovich Ursula (72)
Farkas Éva Mária (84)
Kovács Zsigmondné (98)
Dr. Benkó Pálné (77)
Tóth Ferenc (72)
Donkó Endre Ernőné (86)
Kis Ottóné (76)
Dr. Jobbágy Aladár Róbert (82)
Szöllősi Istvánné (91)
Tóth Pál (85)
Dr. Ozsváth Imre (88)
Pivoda Ferencné (76)
Zoltánka Géza József (60)
Egervári Lászlóné (82)
Pollner Jenő (82)
Dr. Keller Józsefné (84)
Pokorny Ferenc (79)
Dr. Herceg János (85)
Dr. Kálmán Sándor (86)
Ákos Géza Emilné (71)
Uzsoki Imréné (79)
Dr. Ágoston Józsefné (100)

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja
Megjelenik évente ötször: adventre, nagyböjtre, húsvétra, Te Deumra és Veni Sanctéra

XVII. évfolyam, 2. szám 2014. NAGYBÖJT

Szerkesztik: Molnár Miklós atya, Lukács Krisztina, Muhi András, Honti András, Máriaass Mihály
felsokrisztina@felsokrisztina.net – www.felsokrisztina.net

Az újság ingyenes, előállítási költsége példányonként 50Ft. Kérjük a kedves híveket,
amennyiben tehetik, támogassák a lap további megjelenését. Köszönjük.